

Монолог бездольця

Михайло Старицький

Холод... вільготь... Мов сопілки
Завелись у грудях враз...
Швидко край... Давай горілки,
Вип'єм, друже, на сей раз!
Бач - надворі мряка, сльота,
Тіло пухне гірш та гірш...
А на серці ж то нудота...
Ет, сповняй по вінця ківш!
Пам'ятаєш, завірюха
Виля нам в піддашне скло,
Як мене давила скруха
І рятунку не було?
Одібрав листа я з дому:
Ненька хвора, без шага,
Все-то жде мого диплому,
Цілі ночі сновига...
Всі достатки положила,
Віддала й життя мені...
Ну і жде, що юна сила
Їй скрасить останні дні:
"Син, мовляв, покриє втрату,
Осягне ще важчий чин..."
А мене - шелесь! - із штату,
Не вказуючи причин!
Оголомшений, мов громом,
Я сікнувся до ножа...
Дав мені ти пляшку з ромом
І промовив: "Не вважай!
Захопи оцеє в руку,
Та в горлянку перекинь...
Набик геть безсилу муку
Ради вищих, брат, святинь,
Та й не падають же без бою,
А лягти по боротьбі!"
І за легкою рукою
Я налив тобі й собі...
Ну і став аж до знемоги

Борюкатись за життя:
Помозолив руки й ноги,
І намарно, без пуття...
Мов таврованого, гнали
Від роботи і труда:
Дні безрадісно спливали,
Як осіння вода.
Голод, холод, безпорада,
За грядуще скритий страх,
А до того ще й ізрада
Товаришів по думках –
Довели мене до краю,
І я ждав іно часу...
Але в мент того одчаю
Стрів я дівоньку-красу:
Очі – зорі, личко – гоже,
Рай – ухмилка, срібло – сміх...
Як кохав її, мій боже,
Як бажав їй щастя, втіх!
Що при їй і кривда, й скруха?
Але щастя тут – не нам:
Бідним доля – зла свекруха,
Рідна ж мати – дукарям!
Ну й кохана... що ж пак? Скрута.
Шкода пишної краси:
Все живе – і квітка, й рута –
Прагне сонця та роси...
А навкруг іще звірюки
Із отарою прониз...
Ех, не витримав я муки –
Він і з місця не поліз...

.....

Ну, мене й взяли з оселі
До гратчастого вікна...
То допевнивсь я, що в хмелі
Йно порадонька одна!
Що ж, сліпої сили крипя
Нас зламала взагалі...
Ех, мій друже, – все дурниця
На запроданій землі...
Тільки в пляшці сій порада –

Є на дні багато мрій...
Хоч і кажуть, що то вада,
Та дарма! Повніше лий!!